

UZASADNIENIE

Powód M. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego H. B. kwoty 22.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30 grudnia 2014 roku tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną na skutek naruszenia dóbr osobistych powoda w postaci dobrego imienia oraz godności, które to naruszenie miało polegać na zaniechaniu wystąpienia przez pozwanego do Krajowego Rejestru Długów Biura (...) S.A. we W. ((...)) z żądaniem aktualizacji informacji gospodarczej w przedmiocie całkowitego wykonania przez powoda istniejącego do dnia 14 maja 2012 roku zobowiązania w kwocie 7.076 zł w ustanowionym w tym celu czternastodniowym terminie, na skutek czego w zasobie bazy Biura w okresie do dnia 14 maja 2012 roku do dnia 19 listopada 2014 roku widniała nieprawdziwa i naruszająca dobra osobiste powoda informacja gospodarcza o rzekomo niewykonanym przez powoda na rzecz pozwanego zobowiązaniu.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 18 maja 2015 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu stosownie do wyniku sporu.

W uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia Sąd I instancji dokonał następujących ustaleń faktycznych.

Między stronami doszło do jednorazowej współpracy w zakresie zlecenia przewozowego, za które pozwany wystawił powodowi fakturę VAT na kwotę 7.076 zł. M. M. nie uiścił na rzecz pozwanego w terminie wskazanej kwoty. Pozwany H. B. uzyskał tytuł wykonawczy obejmujący tę kwotę i wszczął na jego podstawie postępowanie egzekucyjne w stosunku do M. M. oraz przekazał do (...) informację gospodarczą o niewykonaniu przez M. M. jego zobowiązania względem pozwanego.

W piśmie datowanym na 16 czerwca 2011 roku (...) potwierdziło pozwanemu H. B. przyjęcie wypowiedzenia umowy o współpracy z (...) wskazując, że rozwiązanie umowy nastąpi z dniem 30 września 2011 roku oraz informując, że z dniem zakończenia współpracy z systemem (...) zostaną usunięte wszystkie dopisane przez pozwanego informacje gospodarcze.

Po wypowiedzeniu tej umowy pozwany ponownie podjął współpracę z (...). W dniach 9 i 14 maja 2012 roku powód przez dokonanie na rzecz pozwanego dwóch wpłat gotówkowych całkowicie wykonał zobowiązanie stanowiące podstawę przekazania informacji gospodarczej. Pozwany H. B. nie wystąpił do (...) z żądaniem aktualizacji informacji gospodarczej dotyczącej zobowiązania powoda.

Powód M. M. w dniu 13 listopada 2014 roku wystąpił do (...) z wnioskiem o usunięcie tej informacji gospodarczej powołując się na fakt całkowitego wykonania zobowiązania i załączając na tę okoliczność dokumenty. (...) pismem datowanym na 20 listopada 2014 roku poinformowało powoda, że w dniu 19 listopada 2014 roku informacja gospodarcza została usunięta z zasobów bazy (...).

Powód w piśmie doręczonym pozwanemu dnia 30 grudnia 2014 wezwał go do zapłaty kwoty 22.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem zadośćuczynienia za krzywdę powstałą na skutek naruszenia dóbr osobistych powoda.

Na skutek przekazanych do (...) informacji gospodarczych powód napotykał trudności w zawarciu umów dotyczących usług telekomunikacyjnych, dostaw energii elektrycznej i wody oraz trudności w założeniu i prowadzeniu działalności gospodarczej na terytorium Polski. Nie mógł korzystać z możliwości nabycia towarów z odroczonym terminem płatności. Kontrahenci powoda stracili do niego zaufanie. W okresie od 2010 do 2014 roku prowadzono przeciwko powodowi kilkanaście postępowań egzekucyjnych. Poza informacją gospodarczą przekazaną przez pozwanego na dzień 6 listopada 2014 roku w bazie (...) figurowały jeszcze trzy inne informacje gospodarcze o niezapłaconych

zobowiązaniach powoda na łączną kwotę ponad 5.000 zł. Informacje te zostały przekazane do (...) nie przez pozwanego, lecz przez inne podmioty.

Dokonując powyższych ustaleń Sąd orzekający uznał powództwo za bezzasadne.

Podstawę prawną roszczeń powoda stanowi przepis art. 448 k.c., który stanowi, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. W przypadku żądania zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną naruszeniem dóbr osobistych, konieczne jest wykazanie, iż naruszenie to jest wynikiem zawinionego zachowania strony pozwanej. Wynika to z deliktowego charakteru odpowiedzialności za wyrządzoną krzywdę i pozostaje w zgodzie z podstawową regułą odpowiedzialności deliktowej sprawcy szkody. Ciężar dowodu winy, chociażby w najlżejszej postaci, spoczywa przy tym na powodzie (art. 6 k.c.).

Bezsporne w sprawie jest to, że: 1) pozwany H. B. przekazał do (...) informację gospodarczą dotyczącą zobowiązania powoda, 2) w chwili przekazywania informacji roszczenie pozwanego względem powoda było wymagalne, 3) jeszcze przed zaspokojeniem roszczenia doszło do rozwiązania umowy łączącej pozwanego z (...) oraz 4) pomimo rozwiązania tej umowy i pomimo spełnienia przez powoda w maju 2012 roku świadczenia należnego pozwanemu, przekazana przez pozwanego informacja gospodarcza na temat zobowiązania powoda nadal figurowała w bazie danych (...) aż do dnia 19 listopada 2014 roku, kiedy to została usunięta na wniosek samego powoda.

Opisany powyżej stan, gdzie w bazie (...), pomimo spełnienia świadczenia, nadal figuruje informacja gospodarcza dotycząca zobowiązania pozostaje w sprzeczności z przepisami ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (t.j. Dz.U. z 2014 r., poz. 1015 ze zm.), zwanej dalej Ustawą. Zaniechanie przez wierzyciela aktualizacji informacji gospodarczej może prowadzić do wykreowania sprzecznego z rzeczywistością stanem rzeczy wyobrażenia potencjalnych kontrahentów na temat rzetelności podmiotu, którego dotyczy informacja. Na to właśnie powoływał się powód, wskazując w pozwie, że zaniechanie wystąpienia przez pozwanego z żądaniem aktualizacji informacji gospodarczej godziło w jego godność i w jego dobre imię, czyli cześć. Kategorie te stanowią bez wątpienia dobra osobiste człowieka w rozumieniu art. 23 k.c., a ich naruszenie może rodzić roszczenie o zadośćuczynienie skierowane przeciwko osobie, która dobra te bezprawnie naruszyła.

W niniejszej sprawie powód nie udźwignął jednak ciężaru dowodu istnienia winy po stronie pozwanej. Należy bowiem wskazać, że zgodnie z art. 31 pkt 3 w zw. z art. 12 ust. 1 Ustawy, biuro informacji gospodarczej usuwa informacje gospodarcze przekazane przez wierzyciela, z którym wygasła albo została rozwiązana umowa o udostępnianie informacji gospodarczych. (...) w piśmie datowanym na dzień 16 czerwca 2011 roku poinformował pozwanego o treści tego przepisu. Wobec tego, H. B., działając w zaufaniu do udzielonej mu informacji, wbrew stanowisku prezentowanemu przez powoda w piśmie z dnia 10 marca 2015 roku, miał wszelkie podstawy ku temu, aby uznać, że po rozwiązaniu wspomnianej umowy zbędne będzie dokonywanie aktualizacji informacji gospodarczych przekazanych do (...), skoro z chwilą rozwiązania umowy informacje te i tak zostaną usunięte. Na wierzycielu będącym kontrahentem (...) nie spoczywa przy tym obowiązek sprawdzenia, czy z chwilą ustania współpracy profesjonalny podmiot, jakim jest (...), zgodnie z własnym zapewnieniem i jednoznacznie brzmiącym przepisem ustawy, usunął przekazane przez wierzyciela informacje gospodarcze. Strona powodowa nie wykazała także tego, co sugerowała w swym piśmie z dnia 10 marca 2015 roku, to jest, aby pozwany, nawiązując po raz kolejny współpracę z (...), ponownie przekazał informacje gospodarcze dotyczące powoda. Zgłoszony w tym celu wniosek o zażądanie od (...) pełnej dokumentacji dotyczącej współpracy między (...) i pozwanym został cofnięty przez stronę powodową na rozprawie w dniu 8 maja 2015 roku. Na marginesie wypada jedynie wskazać, że już po zamknięciu rozprawy wpłynęła do akt informacja z (...), z której nie wynika, aby pozwany zawierał więcej niż jedną umowę o współpracy z (...). Treść tego pisma i załączonych do niego dokumentów nie wskazuje także na to, aby H. B. więcej niż jeden raz przekazywał do (...) informacje gospodarcze dotyczące zobowiązania powoda.

Zważywszy na powyższe, brak jest podstaw do tego, aby postawić pozwanemu zarzut winy w jakiegokolwiek postaci.

Powyższe rozstrzygnięcie w całości apelacją zaskarżył powód żądając zmiany wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu z uwzględnieniem kosztów postępowania za obie instancje. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie prawa materialnego to jest art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy aprobuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i wyrażone przez ten Sąd oceny prawne i przyjmuje je za własne. Co istotne ustaleń faktycznych Sądu orzekającego nie kwestionuje także skarżący. Przypomnieć w tym miejscu zatem należy, że 1) pozwany H. B. przekazał do (...) informację gospodarczą dotyczącą zobowiązania powoda i uczynił to jednokrotnie, 2) w chwili przekazywania informacji roszczenie pozwanego względem powoda było wymagalne, 3) jeszcze przed zaspokojeniem roszczenia doszło do rozwiązania umowy łączącej pozwanego z (...) oraz 4) pomimo rozwiązania tej umowy i pomimo spełnienia przez powoda w maju 2012 roku świadczenia należnego pozwanemu, przekazana przez pozwanego informacja gospodarcza na temat zobowiązania powoda nadal figurowała w bazie danych (...) aż do dnia 19 listopada 2014 roku, kiedy to została usunięta na wniosek samego powoda.

Na tle wyżej wskazanego stanu faktycznego rozstrzygnięcia wymaga kwestia czy wynikający z art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych, obowiązek wierzyciela aktualizacji informacji przekazanych do (...) jest, jak chce skarżący, bezwzględny i niepodlegający żadnym ograniczeniom, czy też, jak twierdzi pozwany, zaistnienie przesłanki z art. 31 wyżej powołanej ustawy nakładającej nas (...) obowiązek niejako z urzędu usunięcia informacji zwalnia wierzyciela z obowiązku wynikającego z 29 ust. 1 pkt 1 ustawy. W ocenie Sąd Okręgowy w realiach rozpoznawanej sprawy uznać należy, że skoro zgodnie z art. 31 pkt 3 w zw. z art. 12 ust. 1 ustawy, biuro informacji gospodarczej usuwa informacje gospodarcze przekazane przez wierzyciela, z którym wygasła albo została rozwiązana umowa o udostępnianie informacji gospodarczych to nie sposób zarzucić winy pozwanemu, że nie zdublował obowiązku informacyjnego nałożonego ustawą na podmiot zawodowo trudniący się udzielaniem informacji gospodarczych. Co więcej (...) w piśmie datowanym na dzień 16 czerwca 2011 roku poinformował pozwanego o tym, że z dniem rozwiązania umowy to jest 30 września 2011 roku wszystkie informacje gospodarcze przekazane przez powoda zostaną usunięte. Wobec tego, H. B., działając w zaufaniu do udzielonej mu informacji, miał prawo przypuszczać, że po rozwiązaniu wspomnianej umowy zbędne będzie dokonywanie aktualizacji informacji gospodarczych przekazanych do (...), skoro z chwilą rozwiązania umowy informacje te i tak zostaną usunięte. Należy zgodzić się z poglądem Sądu I instancji, że na wierzycielu będącym kontrahentem (...) nie spoczywa przy tym obowiązek sprawdzenia, czy z chwilą ustania współpracy profesjonalny podmiot, jakim jest (...), zgodnie z własnym zapewnieniem i jednoznacznie brzmiącym przepisem ustawy, usunął przekazane przez wierzyciela informacje gospodarcze.

W tej sytuacji brak jest podstaw do tego, aby postawić pozwanemu zarzut winy w jakiegokolwiek postaci. W przypadku zaś żądania zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną naruszeniem dóbr osobistych, konieczne jest wykazanie, iż naruszenie to jest wynikiem zawnionego zachowania strony pozwanej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy nie znalazł usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia apelacji i działając na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Mając na względzie wynik niniejszego postępowania, o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. statuujący zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania. Na koszty poniesione przez pozwanego w postępowaniu apelacyjnym złożyło się wynagrodzenie jego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, ustalone w oparciu o § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2013.461).